

dende Artikel indeholdt ganske ubeføjede Sigtelser og Forhaanelser og en urigtig Fremstilling af Citantens Tale i Rødby.“ Efter at jeg havde faaet at vide, at Hr. Gaardejer Chr. Ledet i den Grad vilde gøre sine egne Ord til Usandhed og stemple sig selv og sit eget Forfatterskab, har jeg tilbudt, at jeg vilde lade Sagen falde, mod at han erlagde en lille Kendelse paa 20 Kr. Det ærede Medlem talte ogsaa, tror jeg, om at blanke Penge af o. s. v. Det ærede Medlem vil, hvis han har læst Artiklen, indrømme, at naar denne Mand slipper med 20 Kr., er han ganske overordentlig billigt sluppen. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg kan forstaa paa ham og hans Tale og paa den Omtale, som denne Sag har faaet i Pressen, at herefter skal Hr. Gaardejer Chr. Ledet fra Skøttrup være en af Heltene i den store Armé, som det ærede Medlem nu skal føre i Marken mod os. Jeg lykønsker af Hjertet det ærede Medlem til denne Helt, og jeg ønsker ham inderligt, at han maa faa mange af den Slags. Saa er han vis paa den „Krigslykke“, som han spaaede i sin Polemik med vort Partis Formand.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Nielsen-Grøn: Da jeg for 2 Dage siden bad om Ordet, var det nærmest for at gøre en Berigtigelse — for ikke at sige en Undskyldning — til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Men efter at jeg nu ser, hvorledes jeg i disse Dage forfølges i Pressen, bliver det egentlig en Slags Selvforsvar, jeg nu maa komme med. Et æret Medlem her i Tinget har paa et Vælgermøde sagt, at jeg har erklæret, at jeg vilde stemme mod Løjtnantslønningerne. Jeg afgav da den Erklæring, at det var Usandhed. Da det ærede Medlem for Ringsted forleden Dag talte, opfattede jeg — her er jo ikke saa lidt Uro i Salen —, endskønt jeg ikke var saa langt borte, hans Ord, som om han sagde, at jeg havde erklæret, at jeg ikke vilde stemme for højere Lønninger til Officererne. Derfor sagde jeg den Gang: „Ja, men det er en Usandhed, De kører paa.“ Jeg har senere erfaret af det ærede Medlem, og ser ogsaa her i Rigsdagstidende Sp. 95, at det ærede Medlem sagde, at Medlemmet for Odder har erklæret, at han ikke er forpligtet til at stemme for højere Lønninger til Offi-

cererne. Den Udtalelse vedkender jeg mig. Den anden er usand.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Dinesen: Det vil erindres, at jeg forgangen Dag omtalte Spørgsmaalet om Sikringen af forskellige Kyster paa det nordlige Sjælland. I sit Svar paa dette Spørgsmaal udtalte den højtærede Minister for offentlige Arbejder i Gaar, at han mente, at Løsningen af dette Spørgsmaal henhører under Landbrugsministeriet. Hertil vil jeg kortelig bemærke, at jeg tror, det hører under den ærede Minister for offentlige Arbejder. Interessen i en Sikring af disse Kyster er desværre spredt hos saa godt som alle Ministerier, med Undtagelse maaske af Justitsministeriet og Kultusministeriet. Da vi i 1896—97 gavede en Bevilling til en saadan Sikring, blev den given paa Ministeriet for offentlige Arbejder og gennemført af dette Ministerium i Aaret 1898. Jeg vil meget bede den ærede Minister for offentlige Arbejder dog at tage dette Spørgsmaal under nøje Overvejelse.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) har Ordet for en kort Bemærkning.

Borbjerg: Jeg tillod mig forleden Dag at anmode den højtærede Udenrigsminister om, at han eller Regeringen vilde afgive en Erklæring om ikke at foretage noget Skridt i Spørgsmaalet om en dansk Prins' Tronkandidatur i Norge uden Samtykke fra Rigsdagen. Jeg tillod mig at begrunde min Anmodning ganske kort — hvad der senere er sket i denne Sag, har bestyrket min Opfattelse af dens Rigtighed. De Herrer ville f. Eks. kunne læse Artikler fra de allersidste Dage i 3 saa vidt forskellige Blade som „Vårt Land“, „Sydsvenska Dagbladet“ og „Arbetet“, saa ville De forstaa mig. Og jeg ved, at der i danske Handelskredse er en stigende Frygt for Virkningen af den Misstemning, som en eventuel dansk Tronkandidatur til Norge kan frembringe i vort østlige Naboland. Den højtærede Udenrigsminister gav mig ikke noget Svar paa min Anmodning. Jeg tillader mig nu igen i Dag at fremsætte dette Spørgsmaal og at udbede mig Svar.